



Η χαμένη τιμή της ΓΕΝΟΠ ΔΕΗ... ανακτήθηκε στους δρόμους(!!!)

Ένας εναερίτης κουκουλώνει την κάμερα μπροστά στη Βουλή, οι εργαζόμενοι των ΟΤΑ «επιστρέφουν» τα σκουπίδια στον Υπουργό, μια πορτοκαλί θάλασσα απεργών της ΔΕΗ κάνει σαματά σφυρίζοντας...Εικόνες, στιγμιότυπα που χαρακτηρίζουν κάθε κινητοποίηση και είναι συνήθως εκείνοι που αποτελούν την πρωτοπορία ή έχουν την πρωτοκαθεδρία που τις δημιουργούν. Σ' αυτήν τη λαοθάλασσα του ασφαλιστικού αναβαπτίστηκε θορυβωδώς η ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ, ενώ τα πορτοκαλί καπελάκια έγιναν το απόλυτο φετίχ μιας από τις μεγαλύτερες απεργίες και κινητοποιήσεις της μεταπολίτευσης.

Μια σειρά δυναμικών κινητοποιήσεων, καταλήψεων ΔΣ και ακτιβισμών με αφορμή την πρόθεση της διοίκησης να σπάσει την επιχείρηση σε θυγατρικές και το μνημόνιο συνεργασίας με την RWE και την Χαλυβουργική, αξιολογείται από τον Πρόεδρο της ΓΕΝΟΠ ότι συνέβαλε καθοριστικά στην ανάκτηση της εμπιστοσύνης των εργαζομένων προς την συνδικαλιστική ηγεσία της ΓΕΝΟΠ και ανέβασε τα ποσοστά της απεργίας από 9% στις περσινές απεργίες σε 75%.

Οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ έδειξαν μια πρωτοφανή συσπείρωση και συμμετοχή στις απεργιακές κινητοποιήσεις. 18 ημέρες απεργία με ποσοστό συμμετοχής που δεν έπεσε κάτω από 45% μη λαμβάνοντας υπόψη το εξαιρούμενο προσωπικό. Και φυσικά το ποσοστό διαμορφωνόταν ανάλογα με την ένταξη στην εργασία του κάθε εργαζομένου. Χαμηλό ποσοστό σε στελέχη, μηχανικούς, σε κεντρικές υπηρεσίες των Αθηνών, φυσιολογικά πράγματα δηλαδή. Όμως ποτέ πάλι, ούτε στις 20ήμερες κινητοποιήσεις του '92 για το ασφαλιστικό του Σιούφα, δεν είδαμε τόσους σταθμούς παραγωγής να κλείνουν, τόσες υπηρεσίες να ασφαρίζονται από τους απεργούς από τα χαράματα, τέτοιο αυταρχισμό από Διοίκηση και κυβέρνηση, δίωξη συνδικαλιστών για κακοурγηματικές πράξεις, τέτοιας έκτασης και έντασης πόλεμο και λίβελο από τα ΜΜΕ.

Και μπορεί τα τελευταία να συνέβαλαν καθοριστικά στην ελλειμματική κοινωνική στήριξη και αποδοχή της απεργίας, όμως οι βαθύτερες αιτίες πρέπει να αναζητηθούν στην συντεχνιακή διεκδίκηση, στον ισχνό συντονισμό με τους άλλους αγωνιζόμενους κλάδους και στο «αμαρτωλό» παρελθόν της συνδικαλιστικής της ηγεσίας.

Η ΓΕΝΟΠ-ΚΗΕ απαίτησε την εξαίρεση του ασφαλιστικού της φορέα ΟΑΠ-ΔΕΗ από το νόμο, ως «δίκαιη» απόρροια των συμφωνιών που είχε κάνει η πλειοψηφία της ηγεσίας της το 1999. Τότε ενσωματώθηκε η περιουσία του επιχειρησιακού της ταμείου των 12 δις € στην περιουσία της ΔΕΗ, δημιουργήθηκε ο ΟΑΠ-ΔΕΗ και αφέθηκε η εγγύηση της περουσίας του στον ετήσιο προϋπολογισμό.

Η ΓΕΝΟΠ υπήρξε πρωτοπόρος του «ρεαλιστικού» συνδικαλισμού. Αυτού που υποτάσσεται στην ισχύ της αγοράς, της ανάπτυξης, που υπερασπίζει μια ανταγωνιστική επιχείρηση σε μια ιδιωτικοποιημένη αγορά ενέργειας. Όμως ήδη αναμετρίεται με το ενδεχόμενο της διάσπασης της ΔΕΗ σε θυγατρικές και της συνδικαλιστικής της διάρθρωσης που αντίστοιχα αυτό θα επιφέρει και που θα αφήσει τα κομμάτια της έρμαια του ιδιωτικού κεφαλαίου. Ήδη επίσης αναμετρίεται με το ενδεχόμενο πώλησης παραγωγικών μονάδων σε ιδιώτες. Ο στρατηγικός σχεδιασμός της διοίκησης προβλέπει συρρικνωμένο μερίδιο της ΔΕΗ στην αγορά ενέργειας κατά 33% μέχρι το 2020. Ταυτόχρονα σχεδιάζεται η αλλαγή του εσωτερικού κανονισμού, προχωρεί η αξιολόγηση των στελεχών σήμερα, των λοιπών εργαζομένων αύριο και σχεδιάζεται η αλλαγή του μισθολογικού βάσει της αξιολόγησης. Έχουν αλωθεί εκ των έσω οι εργασιακές σχέσεις με χιλιάδες εργαζόμενους να καλύπτουν πάγιες λειτουργικές ανάγκες της επιχείρησης (μέσω εργολάβων) με μηδενικά δικαιώματα, με τις χαμηλότερες δυνατός αποδοχές και υψηλό ποσοστό ατυχημάτων λόγω μη εφαρμογής μέτρων ασφάλειας. Το ενδεχόμενο πώλησης παραγωγικών μονάδων της είναι ανοιχτό, όπως συνέβη στην ιταλική ENEL με παράλληλη μείωση προσωπικού από 110.000 το 1991 σε 51.000 το 2005(!) και αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις.



Η τιμή της ΓΕΝΟΠ διακυβεύεται στις μάχες του σήμερα. Το σίγουρο είναι πως στον αντίποδα του ρεαλισμού μπορεί να αντιπαρατεθεί μόνο μια συντεταγμένη μεταστροφή της γραμμής και μεθοδολογίας της, που θα επαναπροσδιορίσει την συνδικαλιστική της θεώρηση και δράση με άξονα το συμφέρον της κοινωνίας και των εργαζομένων. Η ενέργεια δεν είναι μόνο ένα εμπόρευμα, αφού όπως το νερό, οι μεταφορές, η υγεία, η παιδεία αποτελεί κοινωνικό αγαθό που η ένταξη του στην σφαίρα της αγοράς μόνο δυσμενείς συνέπειες είχε μέχρι τώρα στις χώρες που εφαρμόστηκε (μεγάλη αύξηση τιμών, επισφαλή δίκτυα κλπ). Το κίνημα για την υπεράσπιση του δημόσιου χαρακτήρα των κοινωνικών αγαθών αποτελεί ύψιστη προτεραιότητα. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος από τη μάχη για μια ΔΕΗ, δημόσια με μονοπώλιο στην παραγωγή. Και αυτή η μάχη αφορά όχι μόνο μια ΓΕΝΟΠ άλλων ιεραρχήσεων, αλλά όλο το συνδικαλιστικό κίνημα, κάθε συλλογικότητα και πρωτοβουλία, μα κυρίως κάθε ένα από μας που αντιλαμβάνεται ότι η παραγωγή και η διαχείριση της ενέργειας αφορά την κοινωνία και όχι το κέρδος.



Web: www.antiloqos.tee.gr e-mail: antiloqos@antiloqos.tee.gr